

עמוס. בנו ושכנו אוחזים בכבש ומשי-
כיבים אותו לקרקע. עמוס קושר את רגליו,
מורי נסים חותך במספריים את הצמר
שעל צוואר הכבש, חיתוך אחד במאכלת
השוחט החדה והדם ניתז בפרץ שחור
אדום וזרם במורד החצר אל העשבים
הירוקים.

מתנה ואילך עובד מורי נסים לבד.
הוא פושט את העור. מתחיל ברגל אחרי-
רית ונע במהירות כלפי הגוף. ליד השוק
הוא נועץ מקל דק מתחת לעור ונושף
בפיו לתוך הרווח כדי להרחיק את העור
מן הבשר, ולהקל על ההפשטה.

"תביאו עראק וכוסות", אומר עמוס ל-
אשתו, כשהוא יושב ומביט במלאכת הרב.
עד שהעראק מגיע העור מופשט. מורי
נסים הזקן הוא בן 70, רב מוסמך מגיל
12. הוא שומע בקושי וכמעט שאינו מדבר.
"בואו נעזור לו קצת", אומר נסים בנו
של עמוס, "נתלה את הכבש שיהיה לו
יותר קל לפתוח אותו."

רק שלא יעשה חור עם הסכין

מובאים חבל ואנקול ונסים הצעיר נתי-
לה עליהם בידי לבדוק אם ישאו בר-
משקל הכבש. תולים. הרבי מוריד תחילה
את הזרוע הימנית ומושיט אותה לאשה. זהו
החלק החשוב. זוהי הזרוע שתיצלה ותנוח
על שולחן-הסדר כזכר לקורבן הפסח.

מגיע תורם של האברים הפנימיים. אחד
לאחד הם מוצאים. מן הכליות אל הלב
בדרך אל החשוב מכולם: הריאות. בר-
ריאות ייקבע אם הכבש כשר או פסול
למאכל. אם יתנפחו הריאות היטב ולא
יפלט מהן האוויר, סימן כי הכבש בריא
וטוב.

הנה הסרעפת והנה הריאות. הערות
חרישיות עולות מן הצופים. "לפי הצבע
הריאות מאה אחוז". "בטח. בטח. ראו

כולם-כולם. מכינים כבש לשחיטה. בערבי
חג הרבי עובר מחצר לחצר ושוחט. גומר
אחד, אצל השני כבר מחכים לו. לפעמים
עד 12 בלילה. מי יכול להגיד שמה אל
תשחטו? האנשים יאכלו אותו חי. זה
מסורת. זה דת. הסבא של הסבא שלהם
עשה ככה וככה הם למדו מילדות. אז
עכשיו יפסיקו בגלל איזה חוקים של
בריאות?"

"לא קטן קצת הכבש?" שואלת ניצה
לגזיאל את חתנה. "הכי טובים זה ה-
קטנים." עונה אשר כחלון. "טובים, טובים
אבל הוא צריך להספיק ל-37 אנשים על
יד השולחן. בסדר. מה אני יגיד לאלה
שלא ישאר להם? הכי קטנים הכי טובים?"

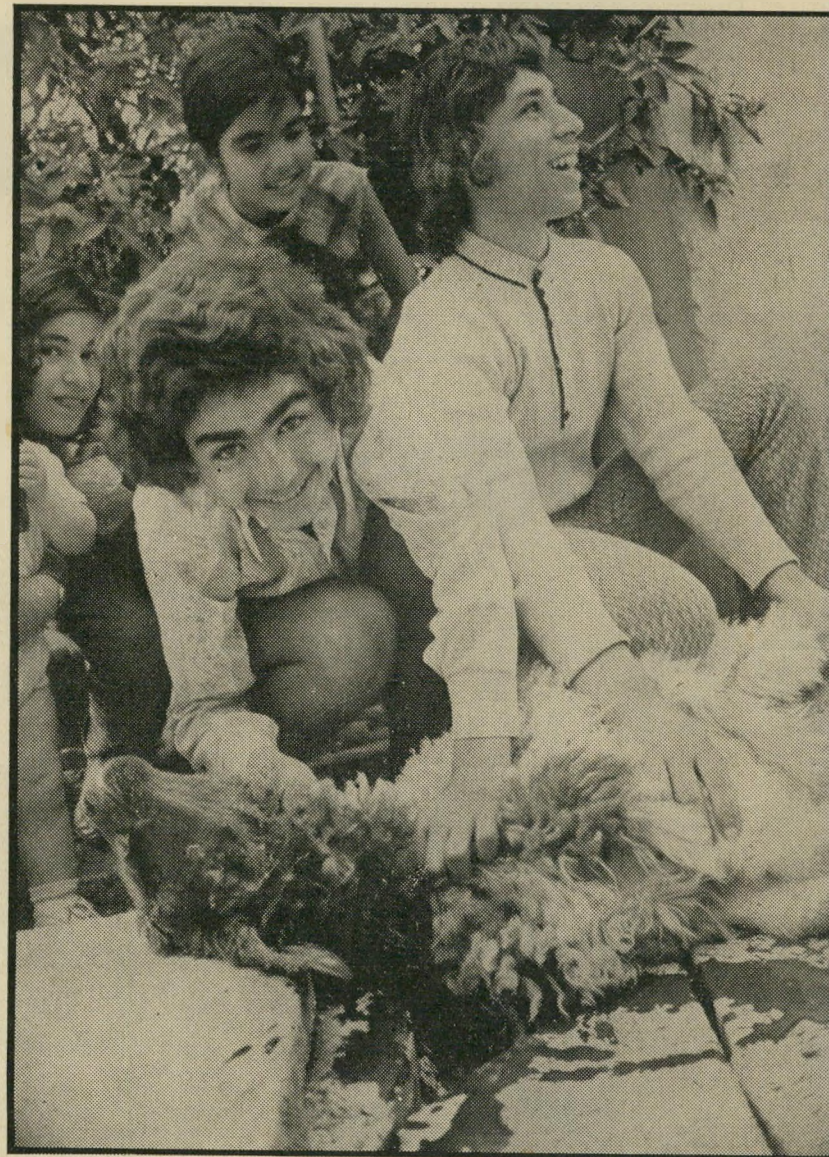
מזל מחבתת את הכבש ומלטפת את
אוזניו. "איזה מתוק. חבל עליו. יש לי
חברה." היא מספרת. "שאבא שלה קונה
לה כל פסח כבש שנשאר עד שנה הבאה
במקום הכבש ששוחטים. אחד שוחטים
ואחד תמיד נשאר לה שתשחק איתו."

אומר שנותנים קנס של 600 לירות למי
שישחט בחצרות. אפילו לבית-סוהר יכולים
לשלוח."

משתררת דומייה מעיקה. "קחו תאכלו
בינתיים מצות, אולי תבוא לכם מזה איזה
מחשבה טובה." מושיטה ניצה לגזיאל
מין פיתה שחומה, לוחטת עדיין. זה טעם.
לא כטעמה של מצת האבק מבית-החרר
שת. עכשיו ברור איך בני ישראל החזיקו
מעמד שבוע שלם במדבר.

"אחד שוחטים, אחד נשאר"

נסים, הבן, בעל הקטנוע, יוצא מהבית
ורוכס את מכוניתו. שערותיו הארוכות
לחות עדיין מהרחצה. הוא בוצע מן המצה
החמה ולועס בהנאה. "אבא אתה יודע
מה?" הוא אומר, "בוא ניסע לגני-תקווה.
אני מכיר שמה מורי אחד תימני, הוא

בצהרים שחטו

הכבש מוטל על ריצפת החצר
שניות ספורות לאחר שמאכלת
השוחט שיסעה את צווארו. הילדים מלאי העליצות שבתמונה הם בני משפחת לגזיאל
ושכניהם שבאו לחזות בשחיטה. אותם ידיום שאוחזות בכבש המפרפר, האכילהו.

בטח גם שוחט. זה, לא מפחד מכלום.
בוא נביא אותו שישחט את הכבש."
מתחבטים. כדאי לנסוע עד גני-
תקווה בשביל רבי שהוא אולי גם
שוחט? "תיסע, תיסע", מתערב אריה, שכן
בן העדה התימנית, "בתימן כל רבי הוא
גם שוחט וגם מוהל וגם מלמד, הכל. תיסע.
אם הוא מורי אז הוא גם שוחט." עמוס
לגזיאל ובנו עולים לטנדר ונוסעים לגני-
תקווה.

"אוי ואבוי אם לא יצליחו להביא שור
חט", אומר אשר, בעלה של הבת רחל.
"זה בשביל ההורים יהיה סימן שחור. כל
מה שלא ילך טוב במשך כל השנה, כל
הצרות וכל הרעות יגידו: זה בגלל שלא
שחטנו כבש הפסח הזה."

"אני יודע איך זה", הוא מוסיף, "אצל
האבא שלי, שגר במושב זיתן, זה אותו
דבר. אבל מה, במושב זה משהו אחר.
יש להם את הרבי שלהם וכל המשפחות,
הכבש."

השוחט

מורי אריה נסים בן
ה-70 מגני-תקווה, ש-
הוסמך כמלמד ושוחט בתימן בגיל 12.

על הכבש שהוא בריא כמו שור. מורי
נסים שולף את הריאות. "רק שלא יעשה
חור עם הסכין שלו, הוא בקושי רואה,"
משמיע מישהו בהרדה מבודחת.

הרבי הזקן נושף לתוך הקנה והריאות
מתנפחות וגדלות. מתנפחות וגדלות. ר'
צבען וורוד, חי ויפה.

"לחיים!" מורמות כוסות העראק, חג
שמה. פסח כשר!"

בערב חלו

זהו כל שנותר מן החייה הצמרית שקיפצה
בחצר הבית שעה קצרה קודם לכן. השוחט
מריק את קרבי-הכבש בדרכו לאבן שיקבע את כשרותו הסופית של הקורבן -
הריאות. אם בשעת ניפוח הריאות - בפי הזקן לא יפלט אוויר - כשר הכבש.